

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XX. évfolyam 3. szám - 2010. november 24.

Emlékeztető

az Iskolatanács 2010. október 26-i üléséről

Jelen voltak:

osztályok	diákok	szülők
JOKER	–	Pataki Dániel
L-ME	Szabad Zsuzsanna	Horváth Anna
NOVA	Ruzsa Rania	–
Déjà vu	Takács Márton	Kocsis Anikó
HaRibó	Dáva Liza	Szántó Katalin
MannA	Hahn Zsófia	Dede Katalin
Fibonacci	Hasznos Bertalan	Philipp Tibor
Hoppá	Máthé Lőrinc	–
ZOÉ	Ficsor Márton	Bakonyi József
CLASS	–	–
NEON	Trafikant András	Halmos Júlia
Poligon	–	–
ADSL	Pivarnyik Balázs	Holly Tünde
Színe-JáVa	Vándor Zsófia	Farkas Éva
TiBor	Molnár Péter M.	Bartokné S. Tóth Krisztina
GamMa	Szabó Melinda	Zsibrita Ildikó
Non-stop	Pintér Kristóf	Kása Éva
Pokoli 13	–	
Polinézia	–	
PoliFoM	–	
Tanerők	Diósi Alojzia, Hartmann Ibolya, Jakab Judit, Szász Kata	
Vendégek	Máthé Zsófia (MannA), Gróger Dia (iskolamenedzser)	

Napirend:

1. Az IT-tagok bemutatkozása
2. Tájékoztatás az IT szavazási szabályairól
3. Az új pedagógiai vezető bemutatkozása, programjának ismertetése

Az októberi Poligráfban (<http://poli.hu/wp/wp-content/uploads/2010/10/20graf2.pdf>) már megjelent „ars poetica” rövid összefoglalását, kiegészítését adta Lulu. Hangsúlyozta, hogy koncepciójának meghatározó eleme a Politechnikum alapértékeinek

megőrzése. Ugyanakkor az iskolának reagálnia kell a külső környezet elvárásaira, változásaira. Kitért azokra a változtatásokra, amelyek a hét és öt évfolyamos felvételiket megelőzi. Hangsúlyozta a pályázatok jelentőségét szakmai és finansziális szempontból – meg- említve a folyamatban levő pályázatokat:

- a) „Iskolai tehetséggondozás – Tegyük együtt a tehetségért!” TÁMOP-3.4.3-08/1-2009-0033 (http://poli.hu/wp/category/tehetseg_gondozas)
- b) „Audiovizuális emlékgűjtés – Keresd a szemtanúkat!” TÁMOP-3.2.9/B-08/1-2010-0002 (http://poli.hu/wp/category/aud_viz_emlekgy/)
- c) drogprevenciós program
- d) színházpedagógiai projekt

4. A külső környezet változása, elvárások és tervek

Luluhoz kapcsolódva Hartmann Ibolya röviden beszélt a 2010 őszén nyilvánosságra került közoktatás-béli változások irányáról, amit a normatív pedagógia és a kerettantervek határoznak meg. Hoffmann Rózsa oktatási államtitkár programjában az érettségi és a felvételi rendszerének megváltoztatása mellett nagy hangsúlyt kap az egyszerűbb, olcsóbb, kevesebb választást kínáló közoktatás, amely a tantárgyan-ként elfogadott tankönyvek számát háromban maximálja, a szöveges értékelés kötelezettségét megszünteti, a készség- és képességfejlesztés hangsúlyozása helyett a tudásközpontú tanítást hirdeti.

Az még nem tudható, hogy a hatosztályos középiskolának megmarad-e a létjogosultsága, mindenesetre egyelőre a iskolánknak az a célja, hogy megőrizze az osztályok számát és létszámát. Ehhez persze egy sikeres felvételi kampány szükséges, no és a Politechnikum ismertségének növelése.

A közös brainstorming során a következő ötletek fogalmazódtak meg:

- a honlap optimalizálásával el lehet érni, hogy a keresők könnyebben megtalálják a Politechnikumot;
- több országos, városi versenyen, pályázaton kell részt vennünk;
- tanulmányi, műveltségi, művészeti versenyeket kellene rendeznünk más budapesti általános és közép-iskolásoknak;
- a Politechnikumban születő színvonalas (filmes, színházi stb.) produkciókat szélesebb nyilvánosság elé lehetne vinni;
- a honlapon központi helyre kellene tenni a „büszkeségeink” rovatot, azaz dicsekednünk kellene siker- es, eredményes diákjainkkal;
- erősíteni kell az on-line stratégiánkat;
- meg kellene határozni, miben jó és miben más a Politechnikum a diákok és a szülők szerint, és ennek a felmérésnek az eredményét kellene felhasználni a az iskola reklámozásakor;
- a honlap fejlesztésében diákok ötleteit is figyelembe kellene venni;
- a honlap átalakításakor irányelv lehetne, hogy kinek szól; más oldalak nyílhatnak az idegeneknek, és megint mások az iskolapolgároknak;
- a nagy eseményeinkre (Tornaházi party, TMT stb.) meg kellene hívni általános iskolai tanárokat, osztályfőnököket, hogy ők – személyesen megtapasztalva a Politech-

nikum értékeit – hitelesen tájékoztat-hassák tanítványaikat.

- a honlap nyitó oldalára kívánkozik „a Politechnikum olyan, mint egy iskola, csak jobb” mondat, ahogy a tavalyi „Miért szeretem az iskolám” pályázatra készített egyperces filmek is;

- a felvételi tájékoztatóban helyet kellene kapniuk olyan specialitásoknak is, mint hogy nálunk a szóbeli beszélgetéseken diákok is véleményt mondhatnak a jelentkezőkről, vagy hogy a tanulmányi időszak el-ső és utolsó évében az osztályfőnökök minden egyes családdal külön-külön is elbeszélgetnek az érintett diák érdeklődéséről, elvárásairól, nehézségeiről, terveikről stb.

- „utánpótlásbázis”-iskolákat kellene felkutatni a kerületben, a városban és az agglomerációban, ahova néhány politechnikumos diák és/vagy tanár elmehetne tájékoztatót tartani, toborozni (akár saját filmek-kel).

5. Az iskola-menedzser beszámolója

Gröger Dia a szülők és a Politechnikum együttműködési lehetőségeiről beszélt. Először kiemelte a kö-zös pontokat:

- A képviselt/oktatott értékek közösek
- Azonos értékrend
- Közös cél: talpraesett, széles látókörű, helyét megálló diák
- „Egyedül nem megy”
- Közös munka a közös célért

Utána a nehézségekre tért át. Utalt a demográfiai helyzetre, a szélesedő iskolaválasztékra, a verseny-helyzet élesedésére, majd az elmúlt húsz év hagyományát érintette. A következőkben a esetleges együttműködés formáit sorolta föl. Kitért az iskolaválasztási segítségnyújtás lehetőségére a vállalatok-nál, a szakképzési hozzájárulás és az alapítványi támogatás részleteire, kiemelten foglalkozott a „Mecaenas” ösztöndíjprogrammal és a Szolidaritási alappal, majd a társadalmi szerepvállalással összefüggő projektjek megvalósítását hozta szóba, végezetül a terembérlés és kurzusok, tanfolyamok, felnőttoktatás megemlékezésével zárta bemutatkozását.

6. Az iskola 2010/11-es tanévre vonatkozó pályázata:

a) Az „Audiovizuális emlékgyűjtés – Keresd a szemtanúkat!” pályázatot Szász Kata ismertette röviden. Az élő emlékezet megőrkítésére közel negyven diák és hat vezető tanár három csoportban 75, filmben rögzített interjút rögzít Magyarország történelmének egyszerű szemtanúival. Az elkészülő anyagok egy nemzeti archívumba kerülnek, és akár tananyaggá, későbbi tanórák, témahetek programjává is válhatnak – segítve a XX. századi hazai történelem tanítását. A vizsgálgóds tárgya az 1939 és 1990 közötti idő-szak. Ehhez keresnek szemtanúkat, akik mesélnének élményeikről, melyeket ezekben a változásokkal terhes időkben éltek át. (<http://poli.hu/wp/2010/09/11/tajekoztato-level-szuloknek/>)

b) A tehetséggondozó pályázat jelenlegi állásáról Hartmann Ibolya mondott néhány mondatot.

A szeptemberben meghirdetett délutáni tehetségfejlesztő és tehetséggondozó foglalkozások beindultak (<http://poli.hu/wp/wp-content/uploads/2010/09/20graf1m.pdf>). Ezek a szakkörök lehetőséget kínálnak az egyéni fejlődésre a matematika, a művészetek, az angol nyelv, a természettudományok és az informátika területén, ugyanakkor szerep jut a képességfejlesztésnek, a tanulástechnikák elsajátításának és az élményszerzésnek. További cél az, hogy még a pályaválasztás és a fakultálás előtt megmutatkozzék, ki-nek mihez van tehetsége, érzéke. A kiváló kvalitásokkal rendelkezőket a programvezetők segítik eljutni az ún. tehetségpontokhoz, vagy akár versenyekre is benevezik őket.

Bakonyi József felajánlotta szakmai segítségét a természetismeret és földrajz terén.

7. Mivel már 7 órára járt az idő, az utolsó napirendi pontot elhalasztottuk a következő ülésre.

Legközelebb december 7-én fél ötkor találkozunk. Akkor is a tanárok adják az ülés levezető elnökét és jegyzőkönyv-vezetőjét.

Előre tudható témáink:

- az elmúlt tanévben vagy korábban megkezdett programok állapota: tutorális rendszer, Kapcsolda, külső kapcsolatok;
- a tavaly próbajáraton beinduló, az IT által többször véleményezett, a nyári szünetben helyenként fi-nomított Soroló (<http://poli.hu/wp/2010/02/03/sorolo/>) legitímálása;
- az Iskolabíróság titkárának beszámolója.

2010. október 27.

Jakab Judit, jegyző

Iskolabíróági hír

Határozathozatali ügy

Időpont: 2010. október 18.

Bírók: Surány Gábor szülő, Lukács Laura diák, Kraviánszky Anna tanár

A panaszolt: egy tizenkettedikes tanuló

A panaszos: a könyvtáros

Résztevő: Regős Pál érdeklődő

Előzmények: 2010. május elején a panaszolt magatartásával, viselkedésével és szóhasználatával megsértette a könyvtáros tanárnőt, aki az Iskolabírósághoz fordult.

A következő határozat született 2010. június 20-án:

Az Iskolabíróság úgy döntött, hogy nem hoz határozatot, hanem a tárgyalás folytatását szeptemberre halasztja. Egyben a panaszolt tanulót arra kötelezi, hogy nyáron szerezzé meg és olvassa el a tárgyaláson ajánlott könyvet (Dr. Thomas Gordon–Noel Burch: Emberi kapcsolatok). A könyv alapján gondolja végig a történeteket, és a szeptemberi bírósági tárgyaláson számoljon be arról, hogy mire jutott. Az Iskolabíróság a szeptemberi tárgyaláson hoz majd határozatot az ügyben a tárgyaláson hallottak és az addig történetek alapján. Az iskolabíróági tárgyalást az osztályfőnököknek kell kezdeményezniük közvetlenül a tanév kezdete után.

Tárgyalás: Az Iskolabíróság elsőként arra volt kíváncsi, hogy mi történt az előző tanév júniusa, azaz az első tárgyalás óta. A panaszolt elmondta, hogy nem tett semmit a konfliktus megoldásának érdekében, és a 2009 szeptemberében kikölcsönzött könyvet még mindig nem vitte vissza. Az Iskolabíróság kérdésére elmondta, hogy június óta csak egyszer járt a könyvtárban az osztályával együtt, más célból.

Az is kiderült, hogy a panaszolt meg-

szerezte, de nem olvasta el Dr. Thomas Gordon–Noel Burch: Emberi kapcsolatok című könyvét, noha az első határozat erre kötelezte. Ugyan elkezdte a könyv olvasását, de rövidesen úgy érezte, nincs értelme, mert alapvető dolgokról szól, nem tartalmaz számára új, konkrét információkat.

Az Iskolabíróság kérdésére, hogy miért nem próbálta megoldani a helyzetet bocsánatkéréssel, a panaszolt elmondta, hogy csak részben – a sértő szavak miatt – tudott volna bocsánatot kérni, mert mint azt már korábban is jelezte, úgy érezte, őt is megsértette a panaszos, mielőtt kimondta volna a ronda szavakat. Így a bocsánatkérésre nem érzett belső késztetést. Továbbá azt is elmondta, hogy nincs olyan közeli kapcsolata a panaszossal, ami miatt úgy érezhetné, hogy érdemes volna tőle bocsánatot kérni. A panaszolt kifogásolta, hogy a panaszos nem jelent meg

a tárgyaláson, mert véleménye szerint ott kellett volna megbeszélniük és tisztázniuk a konfliktust.

A tárgyalás végén a panaszolt elmondta, hogy annak ellenére, hogy nem kívánja rendezni a helyzetet a panaszossal, már bánja a történeteket, tanult az esetből, és ígéretet tett arra, hogy ehhez hasonló eset nem fog történni a jövőben.

Határozat: Az Iskolabíróság döntése szerint a tanuló büntetése megrovás, amelynek hatálya a tanuló Politechnikumi tanulmányainak vége.

Indokolás: Az Iskolabíróság az előző tárgyaláson nem érezte, hogy bele kellene szólnia két ember konfliktusába, és akkor segítséget, esélyt, illetve időt adott a panaszoltnak, hogy megoldja azt. Az Iskolabíróság nehezményezi, hogy a panaszolt az előző tanév júniusa óta nem élt a lehetőséggel, hogy maga találja ki a konfliktus megoldását. Semmiféle lépést nem tett az előző tárgyalás óta annak érdekében, hogy

rendezze a konfliktust, sőt még a konfliktus egyik kiváltó okát jelentő könyvet sem vitte vissza (2009 szeptembere óta). A júniusi határozat értelmében egy megjelölt könyvet el kellett volna olvasnia, amit nem tett meg. A tárgyaláson a panaszolt nem mutatott együttműködési szándékot arra nézve, hogy a panaszostól bocsánatot kérjen, és erre a jövőben sem kíván sort keríteni.

Nem sikerült megértetni a panaszolttal azt, hogy a Politechnikumban lenne esélye javátennie hibáját, ha hajlandó azzal szembenézni és bocsánatot kérni. Ez a fajta hozzáállás távol áll a Politechnikum értékrendjétől, szellemiségétől, ahol alapvető fontossággal bír az emberek méltóságának megőrzése, egymás tisztelete. Ezen most csorba esett, és ennek kijavítására a panaszolt hozzáállása miatt nincs esély.

Az Iskolabíróság nevében

2010. október 18.

Kraviánszky Anna

FIGYELEM

Ahogy a Soroló-kiírásban szeptember óta olvasható, évente kétszer pontozzuk az osztálytermek küllemét. Félévente 0-tól 25 pontig értékeltjük az egyedi arculatot, az ötletes dekorációt, a kellemes hangulatot, az igényességet, a befektetett munkát, illetve a berendezési tárgyak állapotát.

Az első szemlére december első napjaiban kerül sor.

2010. november 9.

Szépészeti Bizottság

Kedves Minden Poliszok, Diákok és Tanarak!

Ugye, az csak egy vicc, megszeppent golyáknak szánt tréfa, rémálom, rágalom, elő nem forduló borzalom, hogy a büfében a sorban állás alól néhányaknak mentessége van?

Mert úgy hírlík, egyes évfolyamok tagjai elhítetik a kisebbekkel, hogy nekik szerzett jogon eléjük lehet menniük. És arról csiripelnek a verebek, hogy újabban vannak felnőttek közül is olyanok, akik nem állják végig a sort.

Nyugtassatok meg, hogy ugye, ez nem igaz!

Mert én idáig azt hittem, hogy ez nem az a hely.

Hogy itt senki erőből magának külön jogot még apróságokban sem szerez.

Hogy itt a kölcsönösségen alapuló méltányosság lehet csak külön előnyök forrása.

Hogy itt senki nem túri szó nélkül, ha csorba esik jogain.

Azt tudtam mostanáig, hogy jogainkban mindannyian egyenlőek vagyunk, s nincsenek köztünk még egyenlőbbek.

Ha mégis igaz a hír, ha téveszmékben hittem idáig – nos, akkor szomorú vagyok. Nagyon.

Igaz, és akkor mi van?

Szász Kata, a szomorú

Vészhelyzet

A Politechnikum főépületének első emeletén három éve épült fel „a mi házunk”. A szintjeit úgy alakítottuk ki, hogy minden diáknak jusson egy személyes rekesz (fach), ahova a csak neki szóló küldeményeket lehet elhelyezni (leveleket, dolgozatokat, Poligráfot stb.).

Akad az iskolában egy (több) olyan iskolapolgár, aki nem ismeri a tulajdonjog fogalmát. Nem hallott még arról, hogy máséhoz nem szabad nyúlni. Ezek az iskolaéretlen, emberi közösségbe nem illő egyének – megsértve a levéltitkot – belenyúlnak más fachjába (esetleg más alkalommal a másik zsebébe, táskájába...), és kiveszik annak tartalmát. Sajnos olyan iskolatársunk is van, aki mindezt talán nem az eltulajdonítás (lopás) céljából teszi, hanem – gondolom – viccesnek tartja, ha a névre szóló és a „postaládákba” már elhelyezett Poligráfokat (mind a kétszázat) fáradságos munkával kiszedi a fachokból, és a polcra helyezi tömbösítve.

Ezúton szólítom fel ezt az egy (több) üres fejű/rosszindulatú aktivistát, hogy tartsa tiszteletben mások jogait, és mondjon le az önkényeskedésről! A többi iskolapolgárt pedig arra kérem, ha ilyet lát, ne tűrje, lépjen közbe, és ha egyedül nem megy az elterelés, forduljon hozzám.

2010. október 21.

Jakab Judit

Helsinki Rocks!

I just got back from an all expenses paid three day trip to the capital of one of the coolest countries in the world, where they speak a truly wonderful sounding language, Helsinki, Finland!

After watching all those Aki Kaurismaki movies I finally made it to his homeland, nice long cold winters, great ice-hockey, pulla and those eyes, oh, those eyes.

But I digress. I was there for work on the EU's dime so I will hold my course and discuss work.

E-twinning (www.etwinning.net) is an EU sponsored set up that has two primary functions. 1. to help teachers match up, find partners (twinning) for virtual exchange programs and 2. to help teachers learn more and more about using ITC in the classroom.

The Finn eTw team held a Professional Development Workshop (PDW) on Digital Media for 100 teachers from across Europe. The point being to show us participants how to use a variety of ITC tools in the classroom.

There were several new ideas and very hands on. Sure, there were some theoretical presentations/lectures on how the mind works for instance. However, for the better part of the weekend it was practical.

What was particularly interesting is that were three different workshops and you had to spend a session in each and they seamlessly linked! Each one was interesting in and of its own but at the end of each one we all had new project ideas and partners in the works.

Since coming back Sunday night I have already been approved to do one project that will have up to 8 countries in it. There are 7 or 8 others in the pipes at the moment.

All in all it was a great weekend and very educational and useful. Hopefully all the project ideas will come to fruition and upwards of 8 more classes/groups in Poli be involved in international projects.

Túlélő túra 2010. október 15-16.

Kilencvenhat induló volt, ebből huszonheten értek célba.

Dobogós csapatok:

I. Nekünk hegyre megy

(Mohácsi Erik, Szécsi Barna [Manna] és Mohácsi Kálmán [külsős])

II. Apple Jules

(Bibok Tamás, Gelencsér Dániel, Krudy Richárd, Máthé Lőrinc [Hop-pá] és Veres Dániel [külsős])

III. Kivetett Hajléktalanok Egyesülete

(Bessenyei Mihály, Bognár Bence, Papp János [Poligon] és Paál Bor-bála [NEON])

Rajtuk kívül még három és fél csapat jutott el a végállomásra: a Bear Grylls, a Balkán Bulldogs és a Befékel monumentalitás, valamint a Blyant (részben).

Elismerés illet minden túrázót, még ha nem is élte túl.

A gólyabárról

2010. október 22.

Eljött a rettegett (vagy a várva várt) nap. Mindannyian féltünk, hogy egyszer eljön. Sokan mondták is: „Megszívjuk, nagyon megszívjuk!”

A Tornaház lenti tornatermében várakoztunk, mikor szóltak, hogy menjünk ki az udvarra. Kint a ketrecben összegyűltünk: a Deja Vu-sök és mi, JOKEResek. Bejelentették a feladatot, hogy meg kell kerülni a kitűzött pontot egy-egy járművel: egy kismotorral és egy gördeszkával. Először mi kaptuk a kismotort, a Deja Vu-sök pedig a gördeszkat. A gördeszkára egy ember ült rá, a másik tolt.

– Ki kezdi? – kérdezte valaki a tömegből.

– Rajta! – és már suhantunk is, mint a kisgyerek a motoregéren. Gyors és szoros mérkőzés volt. Néztük, ahogy a Motorozó foka (Dudlika) szenved. Vicces volt. A Deja Vu-sök nyerték az első menetet.

– Nem kell félni, jön a csere! – Végül jól elvertük őket.

Következett a lufidurrogatás. Bekötöttük Ádám szemét és szavakkal irányítottuk a cukros lufik felé. Az volt a cél, hogy előbb durrantsunk ki minden lufit, mint a másik csapat. Meg is volt, és mást is kiszúrtunk Ádámmal.

Ezután jött a tojásdobálás, amit egész vicces volt nézni, mert Tomi és Misi valószínűleg megtörték a kezükkel, de azért dobálták tovább. Nagy volt az üvöltözés, éljenzés, hajrázás.

A kinti csata után bementünk a Tornaházba, ahol újból összemértük tudásunkat a Deja Vu-sökkel. Meglepett, hogy gyorsabbak voltunk, mint ők, és hogy pontosabb válaszokat adtunk. Ezért nyertünk ismét.

Jött a hangulatváltásos, beugrós játék. A Deja Vu-ből is és tőlünk is egy fiút és egy lányt kértek. Közülünk Lea és Balázs mentek. Itt a többség szerint a Deja Vu-sök szerepeltek jobban. Nem baj. Legalább élvezettel szurkoltunk.

Az „Öltöztessd a fiút!” játékot bekötött szemmel játszottuk. Engem Orsi öltöztetett, és elég furán vettem fel a pulóvert, hiszen fejfel lefele elég szokatlan. Ezt a zsűri jelezte, de az osztálytársaim kiálltak mellettem, mondván „Igen, van olyan gyerek, aki így hordja.”

Végre szünet következett. Eközben a tanároknak fel kellett készülniük saját produkciójukra.

A szünet után a mi osztályfőnökeink kezdtek. Az előadás címe: Gyerekkor, gyerekkori emlék. Nagyon jól, élvezetesen adta elő Yvette és Ibolya. A Deja Vu-sök fői „A kié lesz az utolsó dinnye?” című darabot mutatták be. Élvezetes volt, és ráadásul lassításban is bemutatták. Nagy tapsvihár, éljenzés járt nekik.

Jött egy dal, amelyet nemigen értettünk. Dudlikának, Misinek, Daninak, nekem és még pár társunknak (beleértve az osztályfőnököket is) nem nagyon tetszett, hogy angol volt a szöveg. Ez nagyon rosszul sikerült, mert kevés volt az idő.

Megkaptuk a polis pólókat, és abban – egy nagy kört alakítva, fél lábon – elkezdtük az esküt. Hosszúnak és néhol értelmetlennek tartottuk. Kicsit gonoszkodónak fogtuk fel a szavakat.

Ezután felmentünk a nagyház színháztermébe és ott megnéztük a gólyafilmjeinket.

Eljött az eredményhirdetés pillanata. Egyenlő?! Ezt rengetegen nem értették, de a részvétel a fontos. Szerintem.

Lényeg, hogy kaptunk egy tortát, amit igazságosan elosztottunk és megettük.

Vadász Levente (JOKER)

15. TORNAHÁZI PARTY

Időpont: 2010. december 3. (péntek) 15:30-22:00

Programok:

- Tanár–Diák mérkőzések
(floorball, kosárlabda, röplabda, teremfoci)
- Mutatványok, fellépések:
tánc bemutatók
(hastánc, showtánc, versenytánc, hip-hop stb.);
harcművészeti bemutatók;
RG bemutató;
akrobatikus bemutatók;
tornabemutatók
- Tombola, zene, büfé, vacsora.

Műsorvezetők: Fekete Dorottya és Szabó Melinda

Büfé: Believe Nyrt.

Egy kövér nő néma lázadása (Botero festményei által felbátorodva)

Diéták, fogyókúrák, izzadás. Fúúúú!

Elegem van abból, hogy azok a „szép” nők, akik olyan soványak, hogy látszódik a bordájuk. Az a szép, akinek van alakja, és nem árt, ha van egy kis pocakja. A férfiak szeretik, ha van melled, és ha lefogysz, azok bizony el fognak fonnyadni, mint egy körte.

Észrevettem, hogy manapság a fiúknak vékonyabb a lábuk egy oszlopnál. Nokedtetszik, ha egy pasinak olyan a combja, mint a bokád? Kettészakad, amint meglát. Felhúzza a nadrágját, ami úgy áll rajta, mint a kilazult rágógumi (ami nem tudom, hogy néz ki).

Szép nő az, akinek van karizmája, ami nem függ attól, hogy mekkora a hátsója. Soványak, ti egyetek, hadd nőjön a kebletek!

Tanulság?

Ne rejtse el, amid van,
szép vagy akkor is, ha duci vagy.
Nyugodtan húzz szűk ruhát,
hadd lássa az egész világ,
milyen formás a fenéke
annak, ki eszik jégkréme(t).
Nem paródia ez az írás,
csupán lázadás az ellen,
hogy mindenki vézna legyen.

Non-stopos verses állattan

Medvekuszkusz (Ailurops ursinus)

Sokáig egyedi fajnak tartották,
 Ám végül a posztjától megfosztották.
 Nagyon szereti a kukoricát,
 Megijed, ha lát egy cicamicát.

Úgy néz ki, mint egy lajhár,
 Néhanapján ez baj már.
 Lassú álmos tekintetű,
 Sötétbarnás kinézetű.

A Togian-szigeteken honos,
 A bundája igen poros.
 Nem valami okos,
 De elég aranyos.

Vemhessége igen rövid.
 A használt ág le nem törik.
 Versemet most bezárom,
 Én voltam a láthatáron.

Mézrablóerszényes (Tarsipes rostratus)

Szereti a társaságot,
 Kiszívja jól a virágot.
 Nem olyan ő, mint egy hal,
 Egy-két év után meghal.

Az erszényben ül éppen,
 Fa odvában végzi szépen.
 Elvan az ausztrál pusztákban,
 Néha megbújik a fákbán.

Imádja ő a finom nektárt,
 Csinálnék róla egy naptárt.
 Nappal alszik, este eszik,
 Hazatalál, el nem veszik.

Szőre a pirostól a szürkéig változik,
 Élőhelye meleg, el nem költözik.
 Orra és nyelve is rendkívül hosszús,
 Aranyos kisállat, sohase bosszús.

Jurák Márk

Szegedi Péter

Paul Verlaine

Colloque sentimental

Dans le vieux parc solitaire et glacé
Deux formes ont tout à l'heure passé.

Leurs yeux sont morts et leurs lèvres sont molles,
Et l'on entend à peine leurs paroles.

Dans le vieux parc solitaire et glacé
Deux spectres ont évoqué le passé.

– Te souvient-il de notre extase ancienne?
– Pourquoi voulez-vous donc qu'il m'en souviennne?

– Ton coeur bat-il toujours à mon seul nom?
Toujours vois-tu mon âme en rêve? – Non.

Ah ! les beaux jours de bonheur indicible
Où nous joignons nos bouches ! – C'est possible.

– Qu'il était bleu, le ciel, et grand, l'espoir !
– L'espoir a fui, vaincu, vers le ciel noir.

Tels ils marchaient dans les avoines folles,
Et la nuit seule entendit leurs paroles.

Paul Verlaine: Érzelmes párbeszéd Szabó Lőrinc fordítása

A vén parkban didereg a magány,
s két árnyék suhant át az éjszakán.

Ajkuk puha, szemükben semmi élet,
alig érteni, halkán mit beszélnek.

A vén parkban didereg a magány,
s multat idéz két boldogtalan árny.

– Gondolsz régi mámorunkra, szerelmem?
– Mi köze hozzá? minek érdekeljen?

– Arcom álmodban ma is megjelen?
 Feldobog szíved a nevemre? – Nem.

– Óh szép napok! milyen forró s igaz volt
 csókunk és gyönyörünk! – Lehet, hogy az volt.

– És kék az ég s a remény végtelen.
 – A remény eltűnt, egünk fénytelen.

Riadt bokrok közt jártak, két kisértet,
 és csak az éj hallotta, mit beszéltek.

Érzelmes párbeszéd Fazekas Júlia (Színe-JáVa) fordítása

Az öreg parkban, mi rég kihalt és rideg
 Két alak sétál, míg az idő leperereg.

Üres szemeikben megcsillan a bánat,
 Lány ajkuk ad hangot szavuk fájdalomának.

Az öreg parkban, mi rég kihalt és rideg,
 Múlt idézi a két sétáló szellemet.

– Emlékszel a múltunk régi gyönyörére?
 – Emlékezmem most már ugyan miért kéne?

– Szívverésed most is lükteti-e nevem?
 Álmodban még mindig engem nézel? – Már nem.

– Ó! Ahol boldogság szőtt át ifjú éveket,
 Ott forrtak össze ajkaink is.! – Meglehet.

– Régen az ég kék volt s az gyújtott reményre!
 – Reményünk elveszett az éjjeli égbe.

Így sétálnak ketten, míg levelek peregnek,
 Csak az éj hallgatja csendes beszédüket.

English Corner

Zero-year

This Month it was Ágnes and Ági's intermediate group that had fill the English corner for you. They wrote about Poli events.

Next month it's Edina's group!

Freshman Movie

We got the following task for the freshman movie: „Go to Buda Castle, do a concert and teach the tourists some folk songs.” Right.

Cappy (Sapi) and friends wrote two songs, the others would improvise. Plus we had a crazy idea: let's mix „Knockin' on Heaven's Door” with „I Am a Bearcheese Too”, because they have the same harmonies. No big deal. But we had no power over the weather.

We had everything we needed: six guitars, two amplifiers (and the hope that we would find electricity somewhere), percussion, microphones and lots of small instruments. Everyone was carrying something.

We were lucky because the weather was really fine. And of course, it brought a lot of tourists.

When we arrived, we gave out the roles and told everyone what the heck we were going to play. Then the camera started to roll and we began. After the first song („I Can't Fint The Chocolate”) we started to hunt for tourists. Some of them escaped, but some of them just laughed and learnt „Spring Wind” happily.

Then we moved to another place and in the middle of the road we played the other two songs („Kiss Me Now, „Knockin' on Mackó-door”). By this time everyone was a bit more tired, but we did our best.

When we finished, some of us stayed to teach „Little Cow, Little Cow” to tourists. These were the funniest scenes. In the end Simon borrowed a violin from a streetmusician lady and played some songs, as a perfect ending of this crazy day.

László Dodó (Déja Vu)

The school choir

Every Friday a group of students and teachers meet in A25 to sing songs together. They all enjoy singing songs in a choir.

The leader of the choir is Csiga, who is a very popular teacher. Even some teachers take part in learning the songs and singing them with the students. For example: Ági Heckmann, Péter Marosvári. Students come from all classes from the youngest to the graduates. The choir performs older and modern songs. For example: If I fell (Beatles), Dawn melody, Yellow leaf, Siyahamba...

Apart from the choir practises we perform at school events and in other schools who invite us. Soon we will sing songs at the school Christmas. When a song is ready to be performed we go to the stairs which has very good acoustics and we make a home performance.

Part of the practise is watching videos of the performance of the songs by other artists. We learn a lot from these and we can make the performances more interesting.

I enjoy singing in the school choir because the atmosphere is always fantastic. A good way to meet and be together with teachers and fellow students.

Németh Flóri (MannA)

Poli-szülinap

*What event is on the 24th of April, on Friday?
Every student in Poli knows that.
It's the birthday of Poli.*

When we arrived in Poli, we were carrying many strange things. For example a spaceship made of paper, and a scale model of Poli made of food. Some students were wearing strange clothes, and arrived in unusual vehicles. Everyone knew in the street we were celebrating an event.

These weird things were the first tasks. If they are good, we get some points, because Poliszülinap is a big competition between

classes. After having breakfast together in the Cage, the classes got the tasks, and we started the competition. The prize was big, and the tasks were really funny, so everyone enjoyed it. We were dancing, and singing „Happy Birthday” in five languages, we played „Little Red Riding Hood” in the theatre, and did funny exercises with bike. In the afternoon the organizers told us the result, the first three classes got presents. It was the end of the celebration. But many students didn't go home, they stayed, but to listen the choir, to buy something in the Cage, listen to the conversation, and to eat the birthday cake.

Although I tried to write well what Poli-szülinap is like, you can only understand it, if you go to see it, so come, and see that!

Szónyi Eszti (MannA)

Language Exams

Last year they were left out, sorry:

Gedeon Edit (Poligon) B2
Mayer Csenge (NEON) B2
Vető Dóri (Poligon) C1

CONGRATULATIONS!

Newsweek subscription – a great way to improve your English

If you want to subscribe to Newsweek at a very low price (about 200 Ft / issue!), contact your English teacher or Heckmann Ági!

* * *

Here's the new English Blog on the Poli website.

You can read information about projects, competitions, homework, and advice on how to improve your English.

Read it, use it!

<http://poli.hu/wp/category/english-blog/>

* * *

The Big Read

Oxford „szófaló” verseny 2011

1 millió angol szó
 sok vagy kevés?

Melyik iskola tud ennyit összegyűjteni 2011. május elsejéig?

Az Oxford University Press játékra invitál minden általános és középiskolát, és ajánlédíksomagot ajánl fel azoknak az iskolai könyvtáraknak, ahol a diákok összesen legalább EGYMILLIÓ SZÓT elolvasnak az angol nyelvű könnyített olvasmányok segítségével.

A verseny regisztrációhoz kötött, a részleteket alább olvashatják, illetve telefonos vagy postai jelentkezéskor postán is elküldjük a koordináló tanár részére.

A jelentkezés nincs határidőhöz kötve, csak a játék befejezése:

a kitöltött igazolólapoknak 2011. május elsejéig az irodánkba be kell érkezniük.

Részletek: elt.oup.com

The Slovenian Exchange Program

October 6-10, 2010

In these few days I had one of my best days ever. To go back a little bit in time, I must mention that, the Slovenians were in Budapest in 2009 April. I got the most cute girl ever, who I met. She was Petra Pance, and she lived with me and my family for only a few days. We had a great time here, and hence I was looking forward to the .

On October 6th we went to Ljubjana by trains and buses. We had to change a lot of times, because Devceser was in the line and we couldn't go across the village because of the sludge. We arrived at our temporary home at 1:20 am. As a result of that we were really exhausted the next day. However it was fun. I met during breakfast Petra's parents and they were friendly, although they couldn't talk with me in English. But I really enjoyed the Slovenian language. It's fast and sounds like Croatian and German.

After that, we made our way to the school. Fortunately Petra lives near the school, that's why we didn't have to travel a long time. It was 15 minutes. Petra said, we would travel by an old and ugly bus. And I was stunned. In the bus there were 5 screens and we had cards to check with a machine that was clinging when you paid for your trip. A bit different from our buses.

As far as the school – Gimnazija Vic – is concerned, it was like a hospital. The building was twice as big as Poli and from the windows you could see some houses and a lot of mountains and forests. The place was new, clean, modern but sterile, although it's trying to be alternative and has a very open atmosphere.

The students were in slippers, but the teachers weren't. People were nice, open, friendly, fast-speaking and cool. Of course, you could always feel everybody watching you, because in their eyes you looked like a new shiny toy. Probably every Hungarian felt like this a little bit, I think. But in real it wasn't irritating, just we couldn't do anything with this funny interest. The breaks were really short, they were only 5 minutes long. They also have a longer break, when they can have lunch. We ate there, and it was different, because the „canteen” was lovelier and more modern than here. It was a new place which had glasswalls. We got soup, pasta, a pint of soft drink, cheese and cookies to eat... So it's bigger than the Hungarian „portion”.

I was in a senior class English lesson, and the teacher talked about the school system of the Netherlands. I felt it was a psychology lesson in English, because they spoke about the reasons, why open and light places help the students to study, and why it is better to wear uniforms... But in the lesson there was absolutely silence, and I didn't feel any irritation or bad atmosphere.

Since they we were in the city center, we saw almost the whole Ljubjana centre. This city is not an enourmos place, but what I saw... It was amazing, impressive and wonderful. Next day was one of my best days ever. We started in Portoroz. We had an hour freetime so everybody just lay out on the pier and enjoyed the sunshine, and the Hungarians enjoyed the view to the sea. That moment I was thinking of Hungary, where every student in Poli was in our classes learning diligently... We ate in a lovely restaurant, whose windows looked over the Italian beaches. Then we had a walk in Piran. The Slovenians told stories about the city, and later we got a long freetime. We just walked into the sea, because couldn't swim, as we had no bikinis or any stuff, except Balázs. He did swim in the sea.

After this marvellous morning and afternoon, we went home to eat and have a girl time with make up, hairstyling and dressing. It was a must to go to the last program that day. It was a „Fappers” concert in a club or something like that. The teachers were sitting outside and after the end Rob said, he didn't know it was the Fappers, so that was why he didn't go to inside. So after the concert everybody except the adults went to have fun that night too. And the last night? We were absolutely satisfied with that one, that's the only thing I can tell about it.

Next morning at 6:30 we left for Budapest... Slovenia was miraculous. I can't find any words to describe the feeling inside my mind and my memories. Yes. Everybody should go to Slovenia.

Pál Borbála Anna (NEON)

Haikus written by Poli students for the first round of the INTERNATIONAL HAIKU COMPETITION

You're not here with me,
Time's slippin' through my fingers,
You're not here with me.

Maybe you are not
The hub of the universe,
But never mind it.

You are an angel
You said with a lovely smile
And left forever.

It was a cold March,
When you went far far away,
The sky was cryin'.

Open your eyes dear,
Don't say 'I watch you' but say
'I see you darling.'

by Lukács Laura

When winter comes
Wise ones stay indoors
Baking cookies

The choice between
Staying in bed or not
A daily battle

The bell rings again
Time is neatly divided
Into lonesome chunks

I saw a single cherry blossom
Floating in the wind
It's true, it is pink

by Bródy Kata

Soap bubbles
Fairymonkey
And a cup of tea

by Szirtes Júlia

I wrote a test
I got a four
And I'm happy

by Kapanadze Lasa

To demonstrate it
I'll remove hierarchy
From society

Hating is a crime
It's against all human life
But love is a prime

I hate all the rules
Abolish grammar for good
Let the voice be free

by Fék András

Black tears falling down
Falling above from the stars
Fallen angel cries

by Gálos Csaba

I'm lying here alone
And I'm thinking about life
I feel God with me

by Renner Timi

Green English book, now
Last year we had a blue one
But now it's green-yeah!

If you have a thought
And not your mind which it brought
It's called inception
by Szécsényi Dániel

Drinking black, hot tea
Like a real coffee in Rome
With my family
by Kiss Virág

We had just arrived
When the lightning stroke over there
Trees began to burn
by Philipp Samu

Cold autumn morning
It's raining heavily
I really hate it
by Arnold Éva

Once upon a winter day
The weather is beautiful
Because snow is everywhere
by Terényi Viki

Eva is a genie
She loves writing nice haikus
That is very good
by Szász Hanna

I'm sitting in a chair
Someone shooting fireworks
In the dark midnight

Lonely in the street
Wind blowing my hat away
Too far away

The moon is shining
Wolves are looking up at it
But it's not full yet
by Kurucz Péter

CONGRATULATIONS!

The second round is coming soon....

Good luck!

KEDVES SZEREPELNI VÁGYÓ!

A 2010-ES ISKOLAI SZÖVEGMONDÓ VERSENYT
NOVEMBER 30-ÁN (KEDDEN) DÉLUTÁN 15.30-TÓL RENDEZZÜK.

NEVEZNI BÁRMILYEN VERSES VAGY PRÓZAI ALKOTÁSSAL LEHET,
DE AZ ELŐADOTT SZÖVEG IDŐTARTAMA
NEM HALADHATJA MEG AZ ÖT PERCET.

JELENTKEZÉS NOVEMBER 26-ÁIG
VALAMELYIK MŰVÉSZETISMERET-TANÁRNÁL VAGY A KÖNYVTÁROSNÁL.

A MŰVÉSZETISMERET MUNKACSOPORT

IRODALMI HÁZIVERSENY

AZ OKTÓBERI KÉRDÉSSOR MEGFEJTÉSEI

Nyelvi fejtörők:

1. Melyik szó illik a felsorolt szavak elé?

- a) -fal, -ház, -műves, -tár, -törő = kő
- b) -cukor, -harisnya, -hernyó, -kendő, -papír = selyem
- c) -fül, -kóró, -köhögés, -létra, -pad = számár
- d) -bogár, -fog, -pillantás, -pont, -tanú = szem
- e) -ágyú, -lépcső, -óra, -torony, -tükör = víz

2. Melyik népnév illik a megadott szavak elé?

- a) -keringő, -kisasszony, -kór, -park, -szalonna = angol
- b) -ág, -krémes, -kulcs, -saláta = francia
- c) -csizma, -meggy, -nátha = spanyol
- d) -acél, -asztal, -csavar, -szekrény = svéd
- e) bors, búza, meggy, ülés = török

3. Kezdődjön a válasz a „kata” betűcsoporttal!

- a) Az első keresztények föld alatti temetkező és gyülekező helye = katakomba
- b) Kettős törzsű hajó = katamarán
- c) Könyvek, műtárgyak rendszerezett jegyzéke = katalógus
- d) Magyarányú természeti csapás = kataklizma
- e) Tragédia hatására végbemenő erkölcsi megtisztulás = katarzis

4. Végződjének a szavak a „pia” betűcsoportra!

- a) Fénymásolat = kópia
- b) Gyógyászat, gyógykezelés = terápia
- c) Házsártos nő, feleség = hárpia
- d) Négyévente megrendezett sportesemény = olimpia
- e) Puhatestű, lábasfejű állat, a tintahal más néven = szépiea

5. Kakukktojás

- a) Melyik lóg ki a sorból? Miért? hatni, masni, spulni, zokni, vekni = hatni, mert főnévi igenév, a többi főnév
- b) Melyikkel lehet rágyújtani? fidi busz, nimbusz, omnibusz, rombusz, sillabusz = fidi busz

6. Egy kis kémia (5 pont)

- a) cézium + oxigén + kálium + jód = édesség = csoki

b) gallium + lítium + bárium = bonyodalom = galiba

c) szelén + foszfor + erbium = takarít = seper

d) szilícium + kálium + erbium = győzelem = siker

e) vas + rénum + nitrogén + szén = férfinév = Ferenc

7. Szóegyetlen (12 pont)

a) A juh hímje + cipésszerszám = kas = kosár

b) Kopasz + állóvíz = tok = tartó

c) Állóvíz + bő hellyel rendelkező = fejenállás = tótágas

d) Csomó + víztömeg = kemény szárnyfedőjű rovar = bogár

e) Fejfedő + foglalkozás = szerszám = kalapács

f) Fogával tép + kötőszó = jószág = marha

g) Ital + ételízestítő = zöldség = borsó

h) Rőfögő állat + meggyőződés = zöld színű ásvány = malachit

i) Szemtermés + e napon = a Föld belsejében lévő = magma

j) Tatár uralkodó + lakoma = egyházi alkalmazott = kántor

k) Többes szám jele + fosztóképző = üst = katlan

l) Ülőhely + paripa = járófelület = padló

**Megfejtők: BALOG PÉTER (HOPPÁ),
 BANQA GERGŐ (NEON), CSENDES MÁRK
 (POLIÇON), CSER BENCE (CLASS), GED-
 ON EDIT (POLIÇON), IGLÓDI ANNA (GAM-
 MA), IVÁNYI TAMÁS (JOKER), KATONA
 VERA (NON-STOP), KISGYURA MELÁNIA
 (CLASS), KOVÁCS FÜLÖP (NOVA), KOZÁ-
 NYI HÉDI (SZÍNE-JÁVA), MACUDZINSKI ELZA
 (CLASS), MOGYORÓSY ANETT (SZÍNE-
 JÁVA), PUMER ÁDÁM (JOKER), RÁCZ JU-
 DIT (FIBONACCI), ROZS BALÁZS (JOKER),
 TURIÁK BENCE (NOVA)**

GRATULÁLOK

NOVEMBERI KÉRDÉSEK

BEADÁSI HATÁRIDŐ: 2010. DECEMBER 10.

A 125 esztendeje született író, költő, műfordító, kritikus, esszéista, újságíró Kosztolányi Dezsőre emlékezve hozzá kapcsolódnak a novemberi kérdések.

I. Válaszd ki a jó választ! (30 pont)

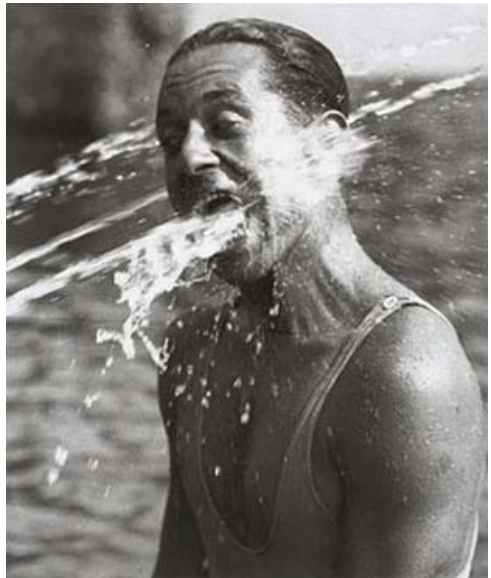
1. Hol és mikor született Kosztolányi?
a, Szekszárdon, 1883-ban b, Szabadkán, 1885-ben
2. Mi volt a foglalkozása pályája kezdetén? a, tanár b, újságíró
3. Melyik lap közölte első verseit? a, a Budapesti Napló b, a Nyugat
4. Milyen szakokat hagyott félbe a pesti egyetemen?
a, magyar–német b, mongol–tibeti
5. Mi az első verseskötete címe? a, *Tiszta szívvel* b, *Négy fal között*
6. Mikor indult a *Nyugat* folyóirat? a, 1908 elején b, 1914 őszén
7. Mi volt az 1910-es kötetének címe, amely elismert költővé tette?
a, *A bús férfi panaszai* b, *A szegény kisgyermek panaszai*
8. 1913-ban színésznőt vett feleségül. Ki volt ő?
a, Karády Katalin b, Harmos Ilona
9. Melyik regényt nem Kosztolányi írta? a, *Gólyakalifa* b, *Pacsirta*
10. Kinek a kultuszát bírálja *Az írástudatlanok árulásában*?
a, Babitsét b, Adyét
11. Melyik íróbarátja volt egyben állandó játszótársa?
a, Karinthy Frigyes b, Rejtő Jenő
12. Mi volt Kosztolányi törzshelye? a, a Japán Kávéház b, a New York
13. Melyik regényének végére illesztett bravúros írói önarcképet?
a, *Pacsirta* b, *Édes Anna*
14. Melyik vers Kosztolányié?
a, *Költők a huszadik században* b, *A XIX. század költői*
15. Melyik regényének német kiadásához írt előszót Thomas Mann?
a, *Néró, a véres költő* b, *Édes Anna*
16. Melyik kötetében jelentek meg első szabadversei?
a, *Zsivajgó természet* b, *Meztelenül*
17. Karinthy az *Így írtok ti*-ben melyik versciklusát parodizálja?
a, *A szegény kisgyermek panaszai*-t b, *A bús férfi panaszai*-t
18. Mi az *Esti Kornél* műfaja? a, regényb, novella-fűzér
19. Hogyan próbál Esti a bolgár kalauzzal szóba elegyedni?
a, megkérdezi, hogy „dohányos-e”? b, a menetrendről faggatja
20. Hol játszódik az *Aranysárkány*? a, Sárszegen b, Sárbogárdon
21. Ki játssza a regény filmváltozatában Novák tanár urat?
a, Latinovics Zoltán b, Mensáros László
22. Mit ünnepelnek az *Édes Annában* a tragédia előestéjén?
a, Víznyelvény-kinevezését b, Jancsi hazatérését Bécsből

23. Ki játssza a filmváltozatban Édes Anna szerepét?
a, Tolnay Klári b, Törőcsik Mari
24. Mi az előzménye Novák tanár úr megveretésének?
a, Liszner Vilit az érettségien megbuktatja b, Nem fizet a „Zöldfá”-ban
25. Mi volt Kosztolányi 1914-es fordítás-gyűjteményének címe?
a, *Idegen tollak* b, *Modern költők*
26. Mi *A kulcs* című. írás műfaja? a, tárca b, novella
27. Kiderül-e a *Füredés* című novellából, miért halt meg Jancsi?
a, nem, rejtélyes baleset marad b, igen, mert az apja vízbe fojtotta
28. Melyik versében játszik el a költő felesége nevével?
a, *Ilona* b, *Akarsz-e játszani*
29. Kihez írta a *Szeptemberi áhítatot*?
a, feleségéhez b, kései szerelméhez, Máriához
30. Melyikük írt búcsúverset a másik halálára?
a, József Attila b, Kosztolányi Dezső

II. Mely Kosztolányi-verseiből származnak az alábbi idézetek?

10 pont

1. Kopog-kopog a rossz, vidéki valcer,
és fáj és mély, mint egy Chopin-keringő.
2. Minthogyha a fülem szellőket hallana,
sellőket, lelkeket lengeni...
3. Látjátok feleim, egyszerre meghalt
és itt hagyott minket magunkra. Megcsalt.
4. Várj csak, hogy is kezdjem, hogy magyarázzam?
Te ismered a házam...
5. Indulj dalom, bátor dalom,
sápadva nézze röptöd,
aki nyomodba köpköd:
a fájdalom.
6. Bronzfejű cézár, aranyszakállú,
vak ragyogásu szoborszemekkel
örködvé vigyázol,
s én állok előtted.
7. Nem kelti föl se könny, se szó, se
vegszer.
Hol volt, hol nem volt a világon egyszer.
8. Elmondanám ezt néked.
Ha nem unnád.
Múlt éjszaka – háromkor –
abbahagytam a munkát...
9. Itthon vagyok itt e világban,
s már nem vagyok otthon az égben.
10. Kiszínezném vele az életem.

Téma és variációk

Féniász Vera: Színház

Színház. Bambival. Bambival jó. Nagyon jó minden, ami Bambival van.

Imádom a színházat. Nevetés, álarc, nevetés, álarc.

Szeretem, mikor átkiabálják az egész teret. Mindent hallani, mindent látni kell. Mint én a világban. Mindent látni, mindent hallani szeretnék. Sok mindent látok. Látom a színészeket, látom azt a helyes fiút, aki néha beáll énekelni. Látom a mellettem ülő két fura nőt. Látom a Bambit. Őt nagyon.

Magamat... magamat nem látom. Hol vagyok? Ki vagyok?

Nevetés, álarc, nevetés, álarc...

Molnár Márk: Színházban

Mindent látni, mindent hallani akarok. Sok mindent látok, de közel sem annyit, amennyivel vágyamat olthatnám. Látom a színészeket. Az ócska, ripacs, megélhetési színészeket. Látom a fényeket, a függönyt, a díszletet. A fakó, hamis díszletet. Látom a fiút, aki néha beáll énekelni.

De mégis, hogy lehet, hogy az átkiabált terek és a fellengzős mondatok közt, a színházban, a csodás színházban, a nevetések, az álarcok között, amire leginkább figyelni tudok, az a mellettem ülő, két fura nő. Nem is a nézőtérben ülnek ők, székük szelíden lebeg a homályos semmisségben. Hogy lehet, hogy a hamis érzelmek játéka nem köt le annyira, mint halk, suttogó beszélgetésük.

– Ugranunk kellene... – mondja halkan az egyik nő.

Ahogy arcát felém fordítja, jól láttam a hirtelen felcsapó színpadi fényektől vonásait. Öreg. Biztos vagyok benne, hogy öregebb, mint amiről kora árulkodik. Mély vonások, ráncok. Megkeseredett, nevetséges néni, aki túl sokat rágódott az élet gondjain, amelyeket nem lehet rágódással megoldani. Túl sokat dolgozott, elhanyagolta családját, elhanyagolta a férjét,

a gyerekét. Túl sokat sírt a szerelemtől, túl sokat köhögött a dohány füstjétől. A szívét roncsoló nyomokat sose gyógyítja be a sok rossz színházi előadás. De van ebben a néniben valami különleges. A sok fájó ránc alatt, a szemében fénylenek a színes reflektorok. Ezek a fények engednek betekintést nyerni a fejébe. Átutazhatom az egész életén, és alátámasztást nyerhetek arcának vonásai. Látom a szerelmeit, látom a családjait, látom a barátait, ahogy mind elhagyják. Ahogy mindet elhagyja. Ahogy minden elmúlik, ami számít. De valóban, az elmúlások szívzaggató hangjai közt megpendül egy húr. Egy mennyei hang, az infantilizmus hangja.

– Ráér még – jön a válasz a másik nénitől, akinek csak vattacukorhaját látom, és az azon átszűrődő fényt.

– Ugranunk kell. Most.

Infantilis Néni, ha lehet, még halkabban suttog és most már kajánul vigyorog is. Rémisztő. A másik néni arcán a világitás miatt egy árnyék suhan át.

– Én maradok – mondja Árnyéksuhanós Néni.

Infantilis Néni egy cigarettát vesz elő táskájából és rágyújt, majd felemelkedik

székéből. Árnyékátsuhanós Néni utána kap. Megragadja csuklóját, de ahelyett, hogy visszarántaná a székébe, ő is feláll. A sötét, üldögélő tömeg kellős közepén állnak, füstölgő cigarettával. Üléseik, az intelligens támla-visszaeresztő képességgel megáldott üléseik lassan záródnak be, óvatosan emelkednek fel, óvatosan kúsznak rá a háttámlákra...

...és akkor a székek megbillennek, százak zuhannak az édenfekete mélységbe. Infantilis Néni cigarettáját a kárpitba

nyomja, és az egész nézőtér lángba borul, és már én magam se érzékelem a veszélyt, csak ülök és kacagok. Csak figyelem a páratlan hitelességgel rettegő színészeket, a forró fényével lüktető lángokat és a világot teremtő díszleteket. Látom a helyes fiút is, aki lélegzetét visszatartva lökdösi el maga elől a nőket, hogy ő jusson ki elsőnek az égő színházból.

Nevetés, álarc. Nevetés, álarc. Színház a Nénikkel. Nagyon jó minden, ami a Nénikkel van...

Márton Alex: Bambino

Színház. Bambival. Bambival jó. Nagyon jó minden, ami Bambival van.

Imádom a színházat. Nevetés álarc, nevetés álarc.

Szeretem, mikor átkiabálják az egész teret. Mindent hallani, mindent látni kell. Mint én a világban. Mindent látni, mindent hallani szeretnék. Sok mindent látok. Látom a színészeket, látom azt a helyes fiút, aki néha beáll énekelni. Látom a mellettem ülő két fura nőt.

Látom a Bambit. Őt nagyon. Magamat... magamat nem látom. Hol vagyok? Ki vagyok? Nevetés, álarc, nevetés, álarc...

Most már kifejezetten unom nem látni magamat. Basszus, mintha a tükör se akarna visszaneézni rám. Ilyenkor szoktam gyomorszájon öklözni magamat, vagy csak szimplán sírva fakadni.

Talán az álarc teszi. Talán ezért nem ismerek magamra. Bezeg Bambi, ő folyton megtalál, a tömeg legmélyén is felismer. Ugyanis ő olasz. Legalábbis mostanában az. Kicsit gyerekes, vagy inkább olyan, mint egy gyerek. Nem csoda, hiszen még tizenkettő sincs, nemhogy tizenhárom. Amúgy Bambi csodaszép, még mindig a gyermekég ártatlanság hullámszik az arcán, akárhányszor látom őt. És a hangja... a hangját imádom. Énekel, dalol, de mindezt beszéd közben. Magas a hangja. Magas, mint az Eiffel-torony, ahogy a nagyfiú mondta mindig. Bambival mindent látok, mindent hallok, és vele magamtól sem kérdezem többé: hol vagyok? Ki vagyok?

...az álarc mögött Bambi vagyok.

ANDROMÉDA KÖDÖSÍT

Mi az élet? Kérdezd tőlem,
 És választ vársz mosolyogva.
 Feleletet adtak bőven:
 Hogy túl nehéz és mostoha.
 Szempillantás csak az élet,
 És hogy figyelj, hogyan éled,
 Csillag naprendszerünk egén –
 Egy szalmaszál egy költemény.

Hogy születés a kezdete,
 Majd halálnak végét járván
 Egyik-másikat kergetve
 Tejúton, a futballpályán.
 Kígyó, ki harapja farkát,
 Körforgás végtelenén át,
 Mit suttognak a csillagok:
 Hogy én is csak porszem vagyok.

Mi a lélek? Leheleted
 Suttogja, béklyókba köt meg.
 Hogy él, mi úgy ragyog benned
 Vagy meghal, hogy képet ölthet?
 Ami fűti forró szíved,
 Mi díszíti – arany színek,
 De az, mi túlzottan fénylik,
 Az már nem nőhet az égig.

Vagy nem más – szelíd fuvallat
 Csókja lobogó örvénynek,
 Ami kér, hogy hangját halljad,
 Hát szürke csenddel ölnéd meg?
 Mire késztet ismerete?
 Lelked fojtó lehelete?
 És hogy többre késztetve még?
 Csak tomboló feketeség.

Mi a szív? Dobogod csendben
 Lány hangod elnyeli az éj.
 Bogár bolygó végtelenben,
 Cseppje puha, tengere mély.
 Mit lüktet oly fülöd hangon,
 A szívverést nem is hallom
 Ürességet visszhangozva
 Élet ritmusát dúdolja.

Mert amikor megszakadna,
 Csak szélzúgás. Semmi több.
 Mert a mélyéből fakadva
 Csak sirató a köd mögött.
 Hány galaxist fog magába
 Az érzések óceánja?
 S miért gyűlöl, miért szeret
 E fény nélküli gépezet?

Mi a vers? Piheged halkan,
 A művészet semmit sem ér.
 A múzsa csak fals a dalban,
 Szétporladó, száraz levél.
 Ríme üres, csókja hideg,
 Forrón fagyasztja meg szíved.
 Csodát csak hiába várod,
 Ha széttöri felhős álmod.

Hát mitől lesz szép az ének?
 És mitől ragyog, mint a nap?
 Ellentmond a csillagfénynek,
 Vagy a távcsöved tartogat.
 És hiába fűt a szellem
 – Fuvallat viharfellegben,
 Mert minden rím és kép kevés,
 Szétpattan, szappanbuborék.

És mi az álom? Nem tudom.
 Ez millióséves titok.
 Legszentebb kincs a világon,
 Mit pénzre át nem válthatok.
 Mert Eldorádó - nincs olyan,
 Sem Olümposz, sem Styx folyam,
 Vagy még nagy Óperencia,
 Szébb, mint ködös Androméda.

Ha meghalok is, álmodom,
 Mert vers van bennem, s vers vagyok.
 Csöppnyi pont a távolságon,
 Ha végtelenbe vágatok.
 Mi a szív? És mi a lélek?
 Mind elnagyolt árnyékképek,
 Mert pehelysúly a gond, mi bánt,
 Az élet, csak szalmaláng.

Dittike és a kínai piac

1. rész

A Népszínház utcában álltam a villamosra várva. Tudtam, hogy ez a nap más lesz, mint a többi. Úti célom a józsefvárosi piac volt.

Jött a 28-as, és én felszálltam. Ekkor kezdődött el minden.

Körülnéztem, hova is ülhetnek. Mivel rettegtem a félelmetes emberektől, és nem akartam fiatalon meghalni, úgy döntöttem, a szájában matató asszonyság mögött tökéletes ülőhelyem lesz.

Nagyon meleg volt, és én izzadtam. Arra gondoltam, ez azt jelenti, egészséges vagyok. Hozzám tapadt a ruhám, én pedig az üléshez. Úgy éreztem, talán mégiscsak jobb lenne nem izzadni.

Lehúztam az ablakot, és abban a pillanatban kaptam egy marék szotyihéjat a képembe. Egy héjacska lecsúszott a torkomba, és valahol félúton a gyomrom felé megakadt. Éreztem, hogy nem kapok levegőt, köpködve, fulladozva próbáltam megmenteni magam. A szemem sarkából láttam, hogy egy félelmetes ember felállt a székéről és felém közeledik. A rettegéstől kivert a veríték. Még láttam, ahogy ütésre emeli a kezét, hallottam saját magamat sikoltani, aztán elsötétült a kép.

Amikor magamhoz tértem, még mindig a 28-ason voltam, csak most a földön feküdtem, és a villamos sem mozgott.

Sok ember állt körülöttem. A félelmetes ember már nem is tűnt olyan rémisztőnek, és erre egyetlen magyarázat lehetséges: halálközeli élményben volt részem, és az eddig veszedelmesnek, avagy fontosnak tűnő dolgok jelentőségüket veszítették a szememben.

Az a személy, akitől nemrég megrémültem, most barátságos mosolyt küldött

felém, majd visszatért az ülőhelyére.

Az asszonyságról kiderült, hogy valójában nem a szájában turkált, hanem szotyizott, és a markában összegyűjtött héjakat könnyed mozdulattal kidobta az ablakon, és amikor én gyanútlanul lehúztam ablakomat, a szotyihéjak mind visszatértek a villamosra olyan dolgok hatására, mint menetszél meg beszippantó erő, szóval csupa olyasmi miatt, melyeknek nem tudom a bővebb magyarázatát. Amúgy nem hiszem, hogy létezne olyan, hogy beszippantó erő, esetleg más néven...

Mindenesetre a dolog a szotyihéjakkal megnyugtató. Ekkor tanultam meg azt, hogy sohasem szabad elhamarkodottan megítélni egy embert, hisz akármilyen undorítónak tűnik is valaki, elképzelhető, hogy valójában csak eszik.

Miután mindenkit meggyőztem a villamoson arról, hogy nem kell hozzám mentőt hívni, én is visszatértem az ülőhelyemre. A villamos újra mozgásban lendült.

Boldogan, előítéletektől mentesen és bátran néztem szembe utam további részével. Alig vártam, hogy megérkezzek a piacra.

2. rész

És ott voltam. Ott álltam egy másik világ bejárata előtt, amire hatalmas betűkkel ez volt írva: Tigris Piac, alá pedig: József Városi Piac. Fantasztikus érzés volt. Egy ideig a világ sokszínűségén gondolkodtam, majd beléptem a kapun.

Az első, amit észrevettem, a tömeg volt. Nehéz lett volna nem észrevenni, tekintve, hogy mindenhol ott volt. A részévé akartam válni, együtt akartam mozogni vele, fellökni másokat, nem gondolkodni, csak menni előre, ugyanazt érezni, amit a

többiek éreznek, úgy viselkedni, ahogy ők viselkednek. Csak egyre tudtam gondolni: nem szabad kitűnnöm, különben megtörik a varázs...

Boldog, szinte hisztérikus önkívületben jártam a bazársorok között, sohasem tudva, éppen hol vagyok és merre tartok. Minden árudát, minden kincset meg akartam nézni.

Az egyik sor kifőzdékkal volt tele. Itt még többen voltunk, mint másutt. Öreg kínaiak árulták az ételt, amelyet ott helyben készítettek. Jólesett arra gondolnom, hogy talán ugyanezeket az ételeket főzték még otthon is, a saját hazájukban.

Továbbhaladva a sorok között a ruha-árusokhoz érkeztem. Pulóverek, kabátok, bugyik voltak mindenütt, ameddig csak a szem ellát. No és persze cipők is. Divatos kis kínai csizmák, csinos cipellőcskék és a legelképzzelhetlenebb fajta lábbelik. A legjobban az tetszett, hogy mindenhol kedvesen mosolygó kínaiak szolgáltak ki. Eddig egy olyan kínai emberrel sem találkoztam, aki ne viselkedett volna szívélyesen velem. Előfordulhat, hogy titokban át akarják venni a viláгурalmat, de a sok kedvesség szívemig hatolt. Minél több időt töltöttem a piacon, annál kevésbé akartam onnan elmenni.

Egy vagy két (de lehet akár száz) ott töltött óra után kezdtem érezni, hogy szólít a természet. Lehet, hogy talán nem kellett volna innom abból a különleges Guangxi-i teából, amit olyan barátságosan kínált nekem egy idősebb úr még a kifőzdéknél. De ahogy a mondás is tartja: késő bánat...

Sok kérdezősködés után végül megtaláltam a végét. Ekkor éreztem először újra valamit a korábbi félelmemből. Nagy levegőt vettem és beléptem a végéjébe. Hat perc elteltével olyan emberként léptem ki, akinek nincsenek félelmei.

Visszatértem a forgatagba, és könnyű szívvel vettem bele magam ismét a zsvivajjal teli kavalkádba.

Újra terepen voltam, és önfeledten bandukoltam egyik bazártól a másikig. A ponyvák árnyékában ártatlan kínai fiatal emberek kártyáztak és árulták azt a bizonyos Mihail Tyimofejevics Kalasnyikov által tervezett gépkarabélyt.

A hangosbemondó recsegett egyet. A kínai fiatal emberek felnéztek kártyájukból, a veszélyesnek tűnő kínai férfiak meg sem moccantak. Mindenki abbahagyta, amit éppen csinált. Még egy recsegés és sípolás után a hangszóró megszólalt: „Friss lángos érkezett”.

Fél perc múlva az összes árus eltűnt, és egy rendőregyenruhás csapat szaladt végig a bazársoron, nem hagyva mást maga után, csak engem. Egyedül álltam a kihalt üzletek között. Távolról hallottam csak a tömeg morajlását.

Az egyik bódé ablaka megmozdult. Egy öreg kínai bácsi dugta ki rajta a fejét és nézett körül óvatosan, majd kipakolta a portékáját. Közelebb léptem, hogy jobban lássam, mit árul. Most, hogy elmúlt a veszély, a többi árus is visszatért, magával vonzva az emberek seregét.

Kicsi dobozok voltak a standra pakolva, egyiket a kezembe vettem. Dr. Chen elhízás elleni csodakapszuláját tartottam a kezemben. Megvettem. Még az árából is le tudtam alkudni, igazán jó üzletet csináltam.

A bazársor végén kiáltás hallatszott: „Vigyáztam! Vigyáztam”. Egy kínai asszony főtt kukoricával megrakott talicskával száguldott végig a bódék között. Már nem tudtam időben félreugrani, meglökött. A lökés nem csak fizikailag hatott rám. Megtört a varázs, kizökkentem korábbi ál-

lapotomból, és többé nem tartoztam ebbe a világba. Ott álltam zsebemben Dr.Chen csodakapszulájával, de ez a tudat sem tett boldoggá.

Túl sok időt töltöttem a piacon.

Hirtelen, egy bűdös koszfészek közepén álltam, egy bódé mellett, ahol olyan iratokat árultak, amelyekkel tisztességes ember eleve rendelkezik, vagy később annak rendje és módja szerint szerzi azt meg. Itt minden hamis volt.

Azt hiszem sokkot kaphattam, nem emlékszem, hogy és mikor távoztam a piacról.

3. rész

Bezártam a szobám ajtaját és leültem az asztalhoz. Elővettem a kis doboz kapszuláját, és az éjjeli lámpa fényénél elolvastam a tájékoztatóját. „Vigyázat! Dr. Chen elhízás elleni csodakapszuláját hamisítják. Csak abban az esetben vegye meg a terméket, ha

a dobozon rajta van az arany matrica.”

Megnéztem a dobozt, rajta volt a matrica. Hát mégsem hamis minden, ami a kínai piacon történik. Hálásan gondoltam Dr. Chenre, aki visszaadta a hitemet a kínaiakban.

Felidéződött bennem minden élmény, a piac varázsa, a tömeg, a szagok, illatok... A kínaiak. Azon a napon senkit és semmit sem szerettem jobban a kínaiaknál.

A mai napon meg senkit se szeretek jobban a kínai férjemnél és a kínai gyerekeimnél, akikből van vagy öt.

Édesanyámnak és a többi olyan embernek, aki magától idegennek érzi a Tigris világát, ezt üzenem:

Vannak emberek, akik utálják a kínai piacot, de nekik még nem volt részük varázslatban.

Gedeon Edit (Poligon)

Az

ELŐSZOBA GALÉRIJA

2010. november 15-től

Pivarnyik Balázs
 (ADSL):

Szirovéniaiban
 járunk

című fotókiállítását mutatja be.

Ha van kedved, Te is kiállíthatod alkotásaidat:
 festményeidet, szobraidat, fotóidat stb.,
 csak szólj Jakab Juditnak!

Kutyakeksz

Hetyke ifjúkoromban rengeteg példátlanul üres dologgal töltöttem el az időmet. Az opera és a színház érdekelt legfőképpen, és forrongó intellektuális lázban égve sokszor megpróbáltam karriert csinálni hatékonyabb hegyezők feltalálásával. De amikor már önálló fiattalá nőttem ki magam, könnyedén ráléptem az útra, amit a sors jelölt ki számomra, azaz elmerültem a kutyakekszgyártás rejtelmében.

Ugyan sok barátom próbált visszatarítani a munka veszélyességét citálva mint okot, de én hajthatatlan voltam. Lehet, hogy egyszer véletlenül megeszek egy kutyakekszt – mondtam nekik sokszor –, vagy beakad a lábam az egyik előállító gépbe, de mi az nekem? Kemény vagyok, mint az acél. Ezt ők is kénytelenek voltak belátni, és miután elláttak a legfontosabb egészségügyi tudnivalókkal (úgy mint mi a teendő, ha egy cápa betör a cégépületbe), vonakodva beleegyeztek a döntésembe.

Ezek a barátok a könnyű utat választottak. Agysebész, esetenként hegymászó vagy háborús riporter lett belőlük, de én nem az a típus voltam, aki engedi, hogy olyan dolgok, mint a kényelem, a magas fizetés vagy a könnyű előrelépés lehetősége, eltérítsenek a célomtól. Én szerettem a veszélyt és a bizonytalanságot!

A cég, ahova mérhetetlen lelkesedésem miatt hamar felvettek, viszonylag becsületes volt. Csak néhanapján kevertek arzént a termékekbe, és akkor se túl nagy adagot.

Először még csak a gyártás mechanikusabb folyamataiban vettem részt, úgymint a kávéfőzés és az ajtónyitás. De a feljebbvalóim hamar meglátták sugárzó intellektusomat.

A lisztporlasztó gép ugyanis egy nap rejtelmes módon abbahagyta a működést. Már maga az igazgató is feltúrta az ingujját, és

már majdnem csatlakozott a liszt kézi porlasztásába, de hál' istennek ez a katasztrófa nem történt meg. A legendás lélekjelenlétem ugyanis megmentette a céget a teljes csődtől és a társadalmi rendszert az összeomlástól, mivel egy ügyes mozdulattal bedugtam a konnektort.

Természetesen előléptettek. Megkaptam a sok reménnyel kecsegtető, kisegítősegéd-asszisztenshelyettes címet, és tudtam, hogy sorsom haladtam a világalalom felé. Először is rábeszéltem minden családtagomat és közeli barátomat (bár valami különös okból ilyen tájt egyre többen tettek úgy közülük, mintha nem ismernének meg, amikor találkoztunk az utcán), hogy vegyenek maguknak egy kutyát, sőt két kutyát. Még rengeteg ilyen hasznos lépésem volt, és röpké tíz év után elő is léptettek kisegítősegéd-asszisztensé.

Ekkor megismertem a cég sötétebb oldalát. Bizony már hosszú harcban álltunk, és

nem is csak a többi kutyaeledel-gyárossal, de a macskaeledel- és a papagájcsemegeipar tengernyi vezetőjével is.

A sötét oldallal együtt Szilva Szilviát is megismertem. Szilva Szilvia (közeli barátoknak Szilvia Szilva) a cég legveszélyesebb titkosügynőke volt. A zsebében nunchakuk meredeztek, katanák hegyeslettek, pisztolyok fénylettek. A zsebkéseit viszont az övében tartotta. A meglepetések embere volt. És meg kell mondanom, amikor odáig jutott a helyzet, hogy elővett egy zsebkést, már mindenki elég meglepett volt.

Szilva Szilviával akkor találkoztam először, amikor fogságba ejtettek a cég fő ellenségei, és sötét titkokat próbáltak kiszedni belőlem. Később legendás lett az akkor tanúsított hallgatásom és állhatatosságom, ami leginkább annak volt köszönhető, hogy egy titkot se tudtam.

A fogságom csak négy napból állt, és először rendkívül kellemetlenül telt el. Azzal próbálták legyengíteni vasakaratomat, hogy megvontak minden emberi társaságtól, és romantikus regényeket olvastak fel a cellám előtt.

De a fogság második reggelén arra ébredtem, hogy látogatóim vannak. Az egyik a gonosz macskaeledel-gyáros volt, aki rögtön fel is kacagott (gonoszán). A koponyamintázatú inge volt a legbarátságosabb rajta.

– Hah! – kiáltott fel. – Hah! Mondd el a kutyaekesz titkait, vagy levest főzünk a lépedből, és eladjuk macskeledelnek! Hah!

– Soha – válaszoltam minden erőmet összeszedve. – A halott cicák szellemei téged fognak kísérteni, Sir Walter! (Később kiderült, hogy Billnek hívják.)

Halálsápadt lett.

– A lézersugarat! – kiáltotta gyilkos szemöldökökkel. – Most véged van!

Szerencsére a lézersugarat képtelenek voltak bekapcsolni, ugyanis nem volt be dugva a konnectorba. Így hát nyertem egy cseppnyi haladékat.

De a harmadik nap után, amikor már bevetettek minden fenyegetést és meglegettek minden ígéretet, már-már lepergett előttem az életem. Tudtam, hogy soha nem lesz többé lehetőségem a kutyaekeszgyártás magas ideálját terjeszteni. A gonosz macskaeledelgyáros és a papagájkonzern igazgatója jéghidegen végigmérték, gonoszán felkacagtak, majd az arcom felé irányították az immár működő lézersugarat. Meghaltam volna, ha meghaltam volna.

Az életem egy elektron vastagságú sugáron csüggött, amihez épp egy ollóval közelítettek.

Ekkor lépett közbe Szilva Szilvia. Ügyes karaterugásaival betörte a bank negyedik emeletének pánclajtáját, nyolc napon túli sérülést okozott az öröknek, majd néhány lélegzetelállító mozdulattal kirúgta a levegőt a fogvatartóim tüdejéből.

– Gyere! – vetette oda nekem. – A sárgák a nyomunkban vannak. Siess és maradj csöndben, vagy fejbe rúglak.

Így mentett meg Szilva Szilvia.

Ezután pár hónappal kezdtem el rászokni a kutyaekeszezésre. Először csak minőségellenőrzésnek szántam, és nem is lett tőle nagyobb bajom, mint egy közepesen súlyos kóma és egy belső sérülés (akkor kísérleteztünk a fantáziadúsán elkeresztelt Savas kutyaekeszszel, ami az egyik legsikeresebb darabunk lett, különösen orgyilkosok körében).

De az első pár darab után már nem bírtam abbahagyni. Visszahúzott a ropogása, hiába lett a bőröm halványzöld és a hajam vöröseslila. Abba a hitbe ringattam magam, hogy a kollégáim mindig befestenek, amikor elalszom munka közben, és képtelen voltam szembenézni a valósággal.

Most is Szilva Szilvia mentett meg.

– Ha abbahagyod a kutyaekeszésvét – mondta –, becézhetsz Szilvia Szilvának.

Úgyhogy abbahagytam.

Bródy Kata (NEON)

Drága Lydia

Az ablak mocskos volt és a falak penészesek. A polcok a plafonig értek tömve könyvekkel, néhol egy-két elszáradt virág. A sarkokban szemét. A szoba közepén masszív fa íróasztal; rajta papírtömkeleg és egy piros lámpa. Kiegygett izzóval.

Az asztal mögött egy férfi ült. Levelet írt.

Drága Lydia!

Nem tudom, hogy kezdjem... Egyáltalán szólíthatlak még így? Drága Lydia... Drága Lydiám...

Azért írok, mert rólad álmodtam. Nem tudom már, mit, de rólad. Mindig rólad álmodok. Mindennap. Mindig mást, de mindig te vagy a főszereplő. Két és fél éve... Állandóan...

Megértem, hogy elmentél. Ez itt nem neked való. Mindig is a nagyvárosokat szereted, a sok embert, a nyüzsgést... Remélem, most jól érzed magad.

Mesélni akartam magamról... Rég nem beszélgettem senkivel... Ha nem érdekel, ne haragudj... de hátha... Bár talán ki se nyitod ezt a levelet... Talán el sem küldöm... Nem akarok bemenni a városba, ide pedig nem jön a postás. De valamelyik nap bementem. Vettem pár üveg whiskyt... Igen, még mindig iszom. És cigarettázom is. Egyre többet. De azt nem vettem. Abból még van néhány doboz. Majd ha elfogy, úgyis be kell mennem, és akkor elküldöm ezt a levelet. Már ha beengednek a postára. A boltba alig engedtek be... Pedig csak whiskyt akartam. Hajléktalannak néztek... Talán igazuk van, nem tudom, egy éve eltörtem a tükröt... Részeg voltam...

Hiányzol... Nélküled teljesen más... Részeg is egyre többször vagyok... De azért igyekszem mértéket tartani...

Te mindig az egészséges életmódról beszéltél... Sose sikerült, de mostanában megint megpróbálkoztam veled. Megyeget. Lassacskán. Néha még a telefontöltőt is kihúzom éjszakára. Nappalra nem megy. Kell a zümmögés... Nem bírom nélküle... De a telefon már nincs meg... Elvesztettem... Régen... Amúgy se tudom a számod, nem lett volna értelme. A tévét se kapcsolom már be. Az még működik, de nem érdekel. Túl színes... Látod, egyre egészségesebb vagyok. Bár a tusfürdő elfogyott, a szappan is, és nem tudom mióta nem borotválkoztam. A hajam is megnőtt. Képzeld, göndör. Talán tetszene neked...

Apámat kiengedték a kórházból, de anyám nem akarja visszafogadni. Azt mondja, nem akar együtt élni egy alkoholistával... Azt mondja, engem is ő rontott el... Hogy ő nevelt ilyenre... Már hónapok óta nem beszélünk, mondtam, nincs telefonom. De apám idejött egypár hétre, miután kiengedték és anyámnak nem kellett. Idejött, ivott, aztán eltűnt. Talán már halott. Nem tudom...

Nagyon hiányzol... Egyszer igazán meglátogathatnál... Mindig meg akartál tanítani varrni, és sosem tanultam meg. Most megtaníthatnál... Szinte minden ruhám lyukas.

Nem csak nekem hiányzol. Dollynak is. Mióta elmentél, nagyon sokat csavarog. Keveset van itthon. El kéne vinnem állatorvoshoz, de amelyik itt élt a városban, elköltözött,

messzebbre pedig nem tudok menni. Nem akarok... Hívhatnék orvost, de nem tudom, melyik jönne ki egy öreg kóbor macskához... Lehet, csak rád lenne szüksége...

Épp dél van, és telibe süt a nap az ablakon... Ez volt a kedvenced... Imádtad a napot... Biztos most is a napon vagy...

Untatlak... Mostanra biztosan férjed van, gyerekeid, ház, kutya... egy normális élet. Biztos elfoglalt vagy. És egyébként is hazudtam. Már nem süt be a nap. Nem úgy, mint régen. Ablakot kéne mosnom... De felesleges...

Szánalmas vagyok. Tudom. Két és fél év után szedtem össze magam, hogy feleljem a tollat, és most sem tudok semmi érdemlegeset írni. Akkor kellett volna utánad mennem... Azonnal.

Tudod...

A férfi rágcsálni kezdte a toll végét. Letette, felállt, az ablakhoz ment. Odakint mintha valóban sütött volna a nap. Pillangók kergették egymást, szelíd szél táncoltatta a fák leveleit. Dolly egy közeli fatöncön feküdt és napozott. A férfi átsétált az előszobába, és résnyre kinyitotta az ajtót. Egy szőke kislány biciklizett épp el a ház előtt. A bicikli kosarában fehér kislány. A lány énekelt.

A férfi visszacsukta az ajtót, megrázta a fejét, rágyújtott és visszaült az asztalhoz.

Nem tudott mit írni. Pedig annyi mindent írt volna még. Hogy szereti, és hogy viszafoogatná az időt, ha lehetne, hogy bocsánatot kér minden fájdalomért, amit okozott, hogy nincs más vágya, mint még egyetlenegy olyan nap, mint régen, mikor egész nap együtt voltak, csak ő és Lydia – drága Lydia, drága Lydiám –, a napon sütkeztek, szőlővel etették egymást, és hosszú órákon át szeretkeztek, hogy nem akar mást az egész világból, mint még egyszer látni őt, a gyönyörű szemeit, még egyszer nevetni látni, a tökéletes ajkaival, és még egyszer átölelni, érezni az illatát.

A férfi a kezében füstölgő cigarettát nézte. Szerette a füstöt. Szerette, ahogy kanyarogva felszáll a cigarettából, ahogy formálja a port a levegőben, ahogy alakot ölt és végül szertefoszlik.

Szerette a tüzet is. Ahogy a parázsló cigaretta kecsesen landol a papíron, az meggyullad, majd lassan az egész asztal lángba borul, egyre melegebb lesz, ő pedig csak nyugodtan ül a széken és nézi, hogyan fordul vörösbe minden, hallja a fa ropogását, a papír sercegését... A könyvek sikolyát... Kériik, sikítson velük. De ő nem sikít. Lydiára gondol.

Drága Lydia, drága Lydiám...

PÁLYÁZAT

Tisztelt Érdeklődő!

A BudapestInfo.EU portál meghirdeti a „Te csodálatos Budapest” verspályázatot magyar anyanyelvűek számára, korhatár nélkül. Olyan, máshol még nem publikált, pozitív hangvételtű alkotásokat várunk, amelyek Magyarország fővárosának szebbik arcát mutatják be. A pályázaton csak természetes személyek vehetnek részt, azaz cégek, egyesületek és egyéb közösségek nem.

1, beküldés

A regisztrációt követően a BudapestInfo.EU portálon (www.budapestinfo.eu) lehetséges feltölteni a verset a pályázat aloldalán 2010. november 19. és 2010. december 24. között. Egy pályázó csak egy verssel jelentkezhet. A feltöltött művek a határidő után válnak láthatóvá a közönség számára.

2, elbírálás

Szavazás útján, látogatóink fogják eldönteni, hogy melyik vers tetszik nekik a legjobban. Szavazni 2010. december 24-től 2011. január 19-ig lehet.

3, eredményhirdetés

Eredményt a szavazatok összegzése után, 2011. január 20-án hirdetünk. A három legtöbb szavazatot kapott vers szerzőjét díjazzuk.

4, díjak

I. helyezett: 30 ezer forint értékű digitális fényképezőgép

II. helyezett: 10 ezer forint értékű könyvutalvány

III. helyezett: 5 ezer forint értékű könyvutalvány

Fenntartjuk a jogot az alapvető helyesírási és verstani szabályokat be nem tartó, valamint másokat erkölcsi,

vallási és politikai meggyőződésükben sértő művek törlésére. Eredményt minimum 20 vers beérkezésekor hirdetünk. A pályázaton magyar anyanyelvű, de külföldön élők is indulhatnak, azonban nyereményeket csak Magyarország területén postázzunk. További felvilágosítás kérhető a BudapestInfo.EU portál fórumának verspályázat topikjában.

Felhívás

A XXI. század Magyar Drámájáért Alapítvány idén is megrendezi a **IX. Bor dicsérete Vers-és prózamondó Versenyét** középiskolások számára.

A verseny időpontja: 2010. december 2. (csütörtök) 15-17 óra között

Helyszíne : Rátkai Művészklub (Budapest, VI. ker. Városligeti fasor 38.)

A pályázat feltétele:

- két szabadon választott mű, az egyik a bor témaköréhez kapcsolódjon, a másik pedig egy kortárs szerző alkotása legyen (vers vagy próza).
- A jelentkezés módja : e-mailben név, életkor, iskola, versek megnevezésével a magyardrama@gmail.com címre.
- A jelentkezés határideje: **2010. november 30.**

A zsűri tagjai: Linka Ágnes előadóművész, Zalka Ilona, a Rátkai Művészklub titkára, Janikovszky János, a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó vezérigazgatója, Kaiser László író, költő, a Hungarovox kiadó vezetője

A Poligráf-illusztrációk

Munkácsi Márton fotóművész fényképei.

2010. október 7-én nyílt meg a Ludwig Múzeumban Munkácsi Márton fotóművész életmű-kiállítása. A tárlatot, amely 2011. január 9-ig látható, rendkívüli nagy érdeklődés előzte meg. Nem véletlenül. Munkácsi Márton az a magyar származású és Németországban, majd Amerikában világhírnevet szerzett fotográfus, akit a világ más tájain sokkal inkább ismernek és elismernek, mint idehaza.

Munkácsi Márton Kolozsváron született 1896-ban. Családjával 1911-ben költözött Budapestre, ahol újságíróként, majd fotósként tartotta fenn magát és hamarosan Magyarország legnevesebb fotográfusa lett. 1928-ban már Berlinben dolgozott a Berliner Illustrirte Zeitung fotósaként. Ő rögzítette celluloidra 1933-ban azt a pillanatot, amikor Hindenburg elnök „átadta” Németországot Adolf Hitlernek, és a Führer közvetlen környezetében is dolgozott lapja megbízásából. Paradox módon éppen azért őt választották ki erre, mert külföldi és zsidó volt. (A család nevét apja magyarosította Mermelsteinről Munkácsira.)

Munkácsi Márton a lap államosítása után, 1934-ben az Egyesült Államokba ment, ahol a Harper's Bazaar című női magazinnál alkalmazták azonnal, teljesen szabad kezét és igen tekintélyes fizetést biztosítva. Marlene Dietrich, Katherine Hepburn, Louis Armstrong, Fred Astaire és sok más sztár állt kamerája előtt, és Munkácsi – akkor már Amerika legjobban fizetett fotosa – megteremtette a sztárportré műfaját.

Később a Ladies Home Journal című folyóirathoz szerződött, majd végleg letette a fényképezőgépet és forgatókönyveket kezdett írni. Elszegényedetten halt meg, archívuma befogadását a múzeumok elutasították, így öröksége szétszóródott.

Forrás: http://nol.hu/kult/martin_munkacsi

Tartalom

IT-émlékeztető	2
Iskolabírósnál híradó	6
Szász Kata a még egyenlőbbekről szól	8
Jakab Judit a jogtírási miatt háborog	8
Rob Dawson Helsinkiről tudósít	9
A Túlélő túra eredményei	10
Vadász Levente a gólyabárról mesél	11
Lesz Tornaházi party	12
Lá a kövér nők nevében beszél	12
Verses állattan a Non-stopból	13
Verlaine érzelmes dialógusa háromszor	14
Angol sarok	16
Irodalmi háziverseny	21
A színházról és Bambiról hárman	24
Fazekas Julcsi ködben	26
Gedeon Edit a kínai piacon	27
Előszoba Galéria	29
Bródy Kata kutyakekszet eszik?	30
Szirtes Juli tüze	32
Pályázat	34
A Munkácsi-képekről	35
Aranyköpések	36

Aranyköpések

- Színpatikus (!)
- A képen Jézus akasztását láthatjuk.
- Nagyon kavarkás a történet.
- A rokokóra jellemző, hogy túlcsinálja a szöveget.
- A harcok maradványaiban tocsogunk [a *Hymnus*ról] Hazádnak lendületlenül légy híve, ó magyar!
- Furcsa, hogy Petőfi ólompöcsünek nevezi magát [A *helység kalapácsa* című komikus eposz „a vér rozsdája emészti / Ólmos fűtyköseinket” sorairól]
- Légharc-versek
- [Ady] a világháborút megtörténte előtt ellenezte.
- Lédát és önmagát egy a szó-rakozás fogalmával kapcsolatos képzavarral küszködő párként hozza papírra.
- [Ady] az éhhetlent írja le.
- A *játék* című versében Kosztolányi magával játszik.
- Nagy vihart kever.

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Diósi Alojzia

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül az A-Z Buda CopyCAT Kft sokszorosító műhelyében